

Una celebració ben sonada

El gran patriarca, en Manel Cendra, feia 90 anys, i la família sencera s'havia de trobar en el casalot de la platja per celebrar-ho. Tan era si l'home no s'assabentava de gaire, la qüestió era fer-li un últim homenatge abans que el seu cervell fos esborrat del tot. Feia temps que patia Alzheimer i la malaltia semblava avançar a pas de gegant. Confonia els néts amb els fills, els fills amb els pares, els dies amb les nits... Però malgrat l'embolic del seu cap, la família es va encaparrar a fer-li una festa «sí o sí». A més, havia de ser una festa especial. Per això van demanar als convidats que es gravessin en vídeo amb el mòbil felicitant en Manel i recordant algun dels millors moments que havien passat junts. Ningú va discutir la idea de família tan distingida.

El dia de la festa, el jardí de la casa de la platja era ple de «norantes» de totes formes, mides i colors que decoraven l'espai. El pastís, gegant, tenia la forma del nou i el zero, i fins i tot els tovallons de paper tenien imprès el número noranta en vermell sobre blanc. En Manel s'ho mirava tot amb els ulls com dues taronges, però no deia res. «Se'l veu content, pobret», deia tothom.

Els vídeos es van projectar sobre una pantalla gegant que havien fet instal·lar al davant de la piscina. En el primer sortien els divuit néts d'en Manel cantant. Tot seguit van aparèixer els diferents fills i filles recordant anècdotes d'infància que havien viscut amb el pare, la majoria inventades. I és que no en tenien de bones, però qui els ho retrauria? En Manel s'ho mirava distret, i amb un regalim de baba a la comissura dels llavis.

Van anar passant vídeos de parents i amics, i el vell seguia sense experimentar cap reacció. De sobte, a la pantalla van aparèixer unes mans d'home, i es va escoltar una veu gruixuda. «Per molts anys, Manel. Saps qui sóc? Avui jo també en faig 90. És un miracle perquè em vas matar als 8 anys. Allà, dalt del congost. Te'n recordes? Em vas empènyer i vaig caure al riu. Primer vaig pensar que havia estat un accident, però quan vaig escoltar que te'n reies, em vaig adonar de com n'eres de malparit. Tan gelós estaves del teu bessó? En fi, com veus, sóc ben viu i crec que ja és hora que recuperi el què em pertoca abans que els teus fills s'ho fonin tot. Així que avui, jo sóc el teu regal d'aniversari. Per cert, això teu de la memòria, no serà comèdia com la que vas fer el dia que ploraves la meva mort?».

Aleshores la càmera va pujar de les mans a la cara d'aquell home. Era ben bé el doble d'en Manel. Tothom va emmudir, i d'una revolada, l'autèntic Manel va arrencar a córrer amb una escultura en forma de «noranta» a la mà i va envestir la pantalla, fent un séc al mig del nas del seu germà. De l'embranchida, la tela rígida de la pantalla el va envoltar i, com un farcelllet, el vell va precipitar-se dins la piscina. Fora de l'aigua només es veia una mà enlaire que sostenia un «noranta» fet amb bronze. Per anys que passin, ningú recorda cap altra celebració tan sonada.